

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a členov JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Pavla Farkaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. októbra 2006, prejednal odvolanie obžalovaných **M. K., Mgr. M. Ž., K. Ž., J. F., Ing. M. I., J. D. a V. P.** proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 17. februára 2004, sp. zn. 3 T 9/00, a takto

rozhodol:

I. Podľa § 258 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok **zrušuje** vo výroku o treste u obžalovaného J. F.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúc vo veci v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por. obžalovanému J. F. **ukladá** podľa § 234 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 40 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnástich) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. sa na výkon trestu zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

II. Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa odvolanie obžalovaných M. K., Mgr. M. Ž., K. Ž., Ing. M. I., J. D. a V. P. **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline, zo 17. februára 2004, sp. zn. 3 T 9/00, boli uznaní za vinných

1. obžalovaní M. K., Mgr. M. Ž., E. Ž., K. Ž., M. H., J. F. a D. M., ako členovia organizovanej skupiny z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. zák. a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák., ktorých sa dopustili dňa 11. novembra 1997 za obcou P., okres L. M. prepadnutím peňažného transportu S. S., a. s., L. M. (bližšie je skutok rozvedený v napadnutom rozsudku v bode 1),

2. obžalovaní M. K., K. Ž., Mgr. M. Ž., Ing. M. I., J. D. a V. P. ako členovia organizovanej skupiny z dokonaného trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), Tr. zák., vo vzťahu k odseku 3 § 234 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., ktorých sa dopustili dňa 19. januára 1999 v P. B. prepadnutím peňažného transportu S. P. P. B. (bližšie je skutok rozvedený v napadnutom rozsudku v bode 3),

3. obžalovaní M. K., K. Ž., J. D. a V. P. ako členovia organizovanej skupiny z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 Tr. zák., ktorých sa dopustili dňa 29. apríla 1998 v P. prepadnutím peňažného transportu S. S. a. s., P., (bližšie je skutok rozvedený v napadnutom rozsudku v bode 4).

Vzhľadom na skutkové súvislosti treba uviesť, že citovaným rozsudkom bol v bode 2 uznaný za vinného obžalovaný M. H. z trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 249a ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorého sa dopustil s nebohým R. K. dňa 10. novembra 1997 vniknutím do vozidla BMW 320i, nemeckej ŠPZ A-JH 85 a jeho následným použitím na lúpežné prepadnutie (bližšie je skutok rozvedený v napadnutom rozsudku v bode 2). Vo vzťahu k tomuto obžalovanému je rozsudok krajského súdu právoplatný.

Za uvedené trestné činy uložil krajský súd obžalovanému M. K. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov v III. (tretej) nápravno-výchovnej skupine, obžalovanému Mgr. M. Ž. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov v III. (tretej) nápravno-výchovnej skupine, obžalovanému K. Ž. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov v III. (tretej) nápravno-výchovnej skupine, obžalovanému J. F. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky v I. (prvej) nápravno-výchovnej skupine, obžalovanému D. M. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky v I. (prvej) nápravno-výchovnej skupine, obžalovanému Ing. M. I. trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov v II. (druhej) nápravno-výchovnej skupine, obžalovanému J. D. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov v III. (tretej) nápravno-výchovnej skupine a obžalovanému V. P. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov v III. (tretej) nápravno-výchovnej skupine.

Zároveň krajský súd podľa § 228 ods. 1 Tr. por. uložil M. K., Mgr. M. Ž., E. Ž., K. Ž., M. H., J. F. a D. M. povinnosť nahradiť majetkovú škodu spôsobenú trestným činom Univerzálnej bankovej poisťovni, a. s., Bratislava, v sume 2 499 000 Sk, Slovenskej poisťovni, a. s., B., v sume 173 951 Sk a S. S., a. s., S. M. č. X., B., v sume 66 137 Sk, obžalovaným M. K., K. Ž., Mgr. M. Ž., Ing. M. I., J. D. a V. P. povinnosť nahradiť majetkovú škodu spôsobenú trestným činom I. Š., bytom P. B., ulica L. X., v sume 1 847,60 Sk, S. P. B. B., v sume 4 026,40 Sk, obžalovaným M. K., K. Ž., J. D. a V. P. povinnosť nahradiť majetkovú škodu spôsobenú trestným činom S. S., a. s., S.M. č. X., B., odštepny závod S. S., a. s., Mestská pobočka P., N. S. č. X., v sume 3 014 214,60 Sk, S. P., a. s., B., pobočka Z. č. X., P., v sume 1 999 000 Sk.

Ďalej krajský súd podľa § 229 ods. 1 Tr. por. odkázal v celom rozsahu poškodeného J. U. H., bytom H., ul. D. – M. S. X., s nárokom na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach a podľa § 229 ods. 2 Tr. por. odkázal poškodenú U.B.P., a. s., B., so zvyškom nároku na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podali do zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 17. februára 2004 odvolanie obžalovaní M. K., Mgr. M. Ž., K. Ž. a Ing. M. I.; riadne a včas podali písomné odvolanie obžalovaní J. F., J. D. a V. P.

Obžalovaný M. K. odôvodnil svoje odvolanie v písomnom podaní tak, že počas konania pred súdom neboli dodržané procesné ustanovenia týkajúce sa práva na obhajobu a to tým, že nebol oboznámený s výpoveďami spoluobžalovaných a taktiež ostatní spoluobžalovaní neboli oboznámení s jeho výpoveďou, čím sa obžalovaní nemohli vyjadriť k výpoveďiam všetkých spoluobžalovaných. Ďalej mu nebolo umožnené dávať voľne otázky spoluobžalovaným a svedkom, keďže ich musel najprv predložiť písomne predsedníčke senátu a až ona rozhodla, ktoré priпустí a ktoré nie. Nebolo mu dovolené dávať otázky svedkom, ktoré by pomohli odstrániť rozpory v ich výpovediach, súd sa uspokojoval s prednesenými výpoveďami, hoci obsahovali rozpory s výsledkami prípravného konania, skutočnosťou a logikou, zápisnice z výsluchov boli vedené predsedníčkou senátu svojvoľne a otázky neboli zapísané, ako boli položené, bola zaevidovaná len odpoveď na ne, čím sa stalo, že taká výpoveď vyznela chaoticky a nezmyselne, načo bolo poukazované na pojednávaní. Zápisnice boli po pojednávaniach pozmeňované ako to bolo potrebné, nakoľko boli diktované do počítača a neskôr upravené, preto zápisnice obsahujú nezrovnalosti. Ďalej neboli vykonané alebo zabezpečené dôkazy navrhnuté obžalovanými, ktoré by svedčili v ich prospech, úkony prípravného konania boli vykonané pred vznesením obvinenia, bez prítomnosti obhajcov obžalovaných, rekognície boli vykonané podľa fotoalbumov, výsluchy obvinených boli vykonané v čase, kedy ešte nemali obhajcov.

Pokiaľ ide o lúpežné prepadnutie dňa 11. novembra 1997 (bod 1 rozsudku), obžalovaný K. poukázal na to, že obžaloba a rozsudok sú postavené hlavne na výpovediach svedka P. CH., ktorými sa nepodarilo preukázať, že sa obžalovaní stretávali na chate obžalovaného Mgr. Ž. na Z. Š. a tam mali plánovať prepad. Neboli preukázané ani pokusné akcie, na ktorých mali byť použité rôzne motorové vozidlá, keďže tieto nikto nevidel, ich prítomnosť nebola nikým preukázaná, nebolo preukázané, že by on pred každou akciou vždy osobne obehal všetkých zainteresovaných po celom Slovensku a oboznámil ich s úlohami. Poukázal aj na to, že nebohý R. K. sa nemohol zúčastniť akcie dňa 11. septembra 1997 vzhľadom

na to, že bol vo väzbe v Brne v Českej republike, pričom sa nepreukázalo, že vozidlo na prepád zn. Mercedes 124 cupé zabezpečil obžalovaný M. H., nepreukázalo sa, že zbrane na akciu mali zabezpečiť obžalovaní K. s Mgr. Ž., že obžalovaná Ž. mala zabezpečiť zdravotnícke rukavice, keďže tieto sú gumové a priesvitné a všetci prepádnutí svedkovia uvádzajú čierne kožené rukavice, ktoré mali páchatelia, nepreukázalo sa, že vysielacky mal zabezpečiť obžalovaný K. z B. a nebohý K. K. od svedka G. čo svedkovia vyvrátili, nepreukázalo sa, že vozidlá mali byť, podľa svedka CH., pred lúpežou vystriekané silikónovým sprejom, čo obhliadkou vozidiel nebolo preukázané a potvrdili to aj policajní technici. Ďalej sa svedok CH. vyjadroval ku skutočnostiam, ktorých sa nezúčastnil, niektoré výpovede sú sporné, prípadne si protirečia, po akcii videl svedok pri ceste nejaké havarované vozidlo bielej farby, vo výpovedi pred súdom to zopakoval s tým, že tam videl aj ďalšie autá, ktoré stáli na ceste, pričom podľa obžaloby a výpovede poškodených na mieste prepádu zostali v priekope dve vozidlá, jedno tmavomodrej a druhé zelenej farby, pričom svedok CH. takéto vozidlá neuvádza vo svojej výpovedi, aj keď tvrdí, že miesto činu videl. V odôvodnení rozsudku sa uvádza, že na cvičnú akciu 10. augusta 1997 prišiel obžalovaný K. zároveň na vozidle BMW 735 aj na Audi 100. Obžalovaný ďalej spochybňuje nález kufríka z lúpeže, keďže si svedok CH. spomenul na miesto nálezu a označil ho až po 8 mesiacoch od svojej prvej výpovedi, pričom mu mal toto miesto ukázať nebohý K. už dva týždne po lúpeži, pričom svedok CH., podľa výpovedi svedkyne P., bol s nebohým K. už predtým rozhádaný a podľa výpovedi svedka CH. sa po skončení akcie svedok s ostatnými členmi skupiny nestretol. Výpoveď svedka CH. považuje obžalovaný za pomstu za to, že svedka obžalovaný v roku 1997 zbil a vyhnal od seba. Ďalej krajský súd nepreverenil, či mohol svedok CH. počuť vo vysielacke oznámenie o skončení akcie, pričom obžalovaný toto považuje za sporné. Výpoveď obžalovaného Mgr. Ž. spochybňuje pre jej vynútenie v prípravnom konaní. Výpoveď obžalovaného F. spochybňuje ako snahu vyhnúť sa trestnému stíhaniu za inú trestnú činnosť, pričom obžalovaný poukázal na to, že mu nebola umožnená konfrontácia, nebolo mu umožnené sa k jeho výpovedi vyjadriť a vyvrátiť ju, nakoľko s ňou nebol oboznámený. Ďalej poukazuje na to, že vyšetrovací pokus nepreukázal jeho účasť na trestnom čine. Podľa výpovedi svedka CH. sa mali páchatelia pri lúpeži dorozumievať pomocou mobilných telefónov, pričom neboli zabezpečené výpisy hovorov obžalovaných na tento deň. Nepreukázalo sa, že by on viedol pri lúpeži motorové vozidlo

Mercedes 124 cupe, keďže bolo zaistené po lúpeži, no nenašli sa v ňom žiadne daktyloskopické, biologické ani iné stopy, ktoré by tomu nasvedčovali. Nepreukázalo sa ani, že toto vozidlo bolo použité pri lúpeži, lebo prepadnutí svedkovia tvrdia vo svojich výpovediach, že Mercedes, ktorý ich obiehal a neskôr unikol s páchatelmi, bol tmavej farby, pričom pri blokovaní malo dôjsť ku kolízii a vozidlo zn. Golf narazilo do zadnej pravej časti Mercedesu v oblasti dverí, pričom poškodenie nájdeného Mercedesu v uvedenej časti nebolo preukázané. Ďalej obžalovaný K. poukázal na rozporné výpovede svedka CH. v prípravnom konaní týkajúce sa otvárania kufríka čiernej farby, kde raz tvrdí, že kufrík bol odnesený od svedka, potom, že ho sám svedok zničil na pokyn obžalovaného, odporuje si aj v časoch a osobách, ktoré mali byť prítomné, pričom krajský súd vo svojom rozsudku, pri hodnotení dôkazov, si zamieňa tento kufrík za kufrík z L. M. Obžalovaný K. namietal aj to, že výsluch svedka D., bol v prípravnom konaní vykonaný bez prítomnosti obhajcov, tak isto rekognícia podľa fotografií, pričom tento svedok sa vyjadril, že 11. novembra 1997 kontroloval pri P. v chatovej oblasti nejakú osobu, ktorá mu predložila cestovný pas, z ktorého si zapamätal len to, že bol vydaný v M. a 25. marca 1999 vykonal rekogníciu osoby podľa fotoalbumu a opoznal v ňom nebohého K., ako osobu, ktorú kontroloval, zároveň obžalovaný žiadal identikit, ktorý svedok robil 11. novembra 1997, pričom súd ho nezabezpečil. Svedok vo svojej výpovedi dňa 9. júna 2002 okrem iného znova uviedol, že kontroloval v chatovej oblasti pri P. nejaké osoby, medzi nimi aj muža s výškou 170 cm, krátke čierne vlasy, vek asi 25 – 35 rokov a zapamätal si, že mal cestovný pas vydaný v M. Ďalej mu bol pred súdom predložený fotoalbum, kde na fotografii č. 2 označil muža, ktorého kontroloval v deň lúpeže, podľa legendy k fotografii bol označeným mužom J. M., čo predsedníčka senátu aj nadiktovala hlasne do zápisnice a tak to bolo aj zaznamenané. Neskôr po pojednávaní mala predsedníčka senátu urobiť zásah do zápisnice, kde meno J. M. mala zameniť za meno R. K., nakoľko by nekorešpondovala rekognícia a výpoveď v prípravnom konaní. Svedok ďalej uviedol, že osoba, ktorá bola na identikite sa nepodobala ani na jednu z osôb vo fotoalbeume a identikit vôbec nebol podobný osobe, ktorú videl a neskôr ju opoznal po dvoch radoch vo fotoalbeume pri rekognícii ako R. K.

Vo vzťahu k lúpežnému prepadnutiu v P. B. dňa 19. januára 1999 (bod 3 rozsudku), obžaloba a rozsudok sú založené na osobe J. CH. Svedok v prípravnom

konaní vypovedal 24. júna 1999 bez prítomnosti obhajcov obžalovaných. Obžalovaný K. poukázal na to, že vo svojich výpovediach tvrdil, že sa mal nachádzať v deň tohto trestného činu doma, v mieste trvalého bydliska, nakoľko manželka a dcéra boli hospitalizované po autonehode v nemocnici a on musel zabezpečovať, okrem iných náležitostí, aj dennú stravu pre ne. Ďalej napáda výpoveď svedka pred súdom dňa 29. novembra 2001 prostredníctvom videoprojekcie, kde malo prísť k závažným zmenám jeho výpovede oproti prípravnému konaniu. Zároveň sa má výpoveď svedka zaznamenaná videoprojekciou výrazne líšiť od zápisnice urobenej pri tomto výsluchu. Namieta aj výpoveď svedka v časti, kde hovorí o prítomnosti obžalovaného na mieste činu, ktorý sám na hlavnom pojednávaní dňa 29. novembra 2001 vypovedal, že bol oklamáný a donútený takto vypovedať voči obžalovaným políciou. Svedok J. CH. sa na pojednávaní vyjadril, že v deň lúpeže 19. januára 1999 nevidel obžalovaných na mieste činu, jednal len s Ukrajincami, ich videl pri sebe a nevedel určiť, komu patril hlas vo vysielateľke. Táto časť jeho výpovede má byť v zápisnici zapísaná úplne inak, aby bola v súlade s výpoveďou z prípravného konania. Obžalovaný namieta zápisnicu z pojednávania, pretože na pojednávaní svedok mal vypovedať v rozpore s obžalobou a prípravným konaním. Obžalovaný odmieta, že dňa 20. decembra 1998 sa malo uskutočniť stretnutie pri hoteli M. v P. B. a následne aj akcia, ktorá údajne nevyšla z toho dôvodu, že sa obžalovanému ako vodičovi prepadového vozidla Audi A4 postavila do cesty prekážka v podobe chodcov a z tohto dôvodu sa akcia nekonala, pretože toho dňa bola nedeľa a v tieto dni nepracujú žiadne inštitúcie, čo obžalovaný namietal. Žiadal súd, aby zabezpečil vyjadrenie z banky, či mohla byť v ten deň prevážaná hotovosť, čo súd neakceptoval. Obžalovaný vysvetľuje rozpor medzi jeho výpoveďou a výpoveďou obžalovaného Mgr. Ž. v tom, že obžalovaný tvrdil, že sa s obžalovaným Mgr. Ž. stretol v M. dňa 19. januára 1999 okolo 20.00 hod., kde sa zo správ mal dozvedieť o lúpeži v P. B., pričom obžalovaný Mgr. Ž. tvrdil, že sa s obžalovaným stretol okolo 16. až 17. hod. a vtedy sa mali rozprávať o lúpeži, tým, že rozpor sa dá vysvetliť tak, že bolo zimné obdobie, v tej dobe bola už tma od 16.00 hod. a tak obaja obžalovaní mohli inak vnímať tento čas. Obžalovaný K. k pachovej stope uviedol, že motorové vozidlo Audi 100 combi viedol naposledy a sedel na mieste vodiča svedok J. CH., ako to tvrdí vo svojich výpovediach, teda ak tam bola odobratá pachová stopa, patrila by v prvom rade jemu a nie obžalovanému Ing. I., pričom nebola odobratá pachová stopa aj J. CH., keď sa doznával k vedeniu tohto motorového vozidla, čo by vlastne v prípade

zhody potvrdilo jeho výpoveď, že všetko prebiehalo tak, ako uvádza a neboli by pochybnosti o jeho výpovedi, že bol ovplyvnený a donútený vypovedať tak, ako vypovedal. Ďalej obžalovaný poukázal na to, že vo výpovedi svedka zo dňa 14. júna 1999, sa uvádza, že vozidlo Audi 100 bolo dovezené do P. B. dňa 19. januára 1999 Ukrajincom od neho priamo z domu a následne po odstavení svojho auta na sídlisku si do Audi 100 combi na miesto vodiča sadol on sám, tak, že z toho vyplýva, že obžalovaný Ing. I. sa do neho dostať nemohol a ani zanechať v ňom pachovú stopu, keď tam sedeli a používali vozidlo podľa výpovede dvaja iní ľudia a to Ukrajinec, ktorý tam auto priviezol od svedka J. CH. z domu a následne on sám. Vo vozidle po lúpeži boli nájdené a zaistené rôzne daktyloskopické, biologické stopy, ktoré boli vhodné na porovnanie a identifikáciu a boli nájdené na sedadlách vodičov, neboli však stotožnené s nikým z obvinených, dokonca ani so svedkom, čo by mohlo potvrdiť, že všetko bolo tak, ako uvádzal. Ďalej svedok J. CH. spomína vo svojej výpovedi zo dňa 29. novembra 2001, že s autami použitými pri prepade prišiel do styku už asi $\frac{3}{4}$ roka pred tým. Na BMW opravoval zámky, ako aj na Audi 100 combi. Audi A4 videl už asi rok pred prepacom a nerobil na ňom žiadne úpravy. K tomu obžalovaný uvádza, že BMW nebolo nikde stotožnené a ani nebola dokázaná jeho prítomnosť pri lúpeži, Audi 100 combi bolo odcudzené v Bratislave dňa 28. decembra 1998, teda tri týždne pred lúpežou, takže nemohol s ním prísť do styku už $\frac{3}{4}$ roka predtým. Taktiež Audi A4 bolo odcudzené v P. v noci z 27. augusta 1998 na 28. augusta 1998, teda nemohol s ním prísť do styku už rok pred tým, keď bolo odcudzené päť mesiacov pred lúpežou. Svedok tiež v prípravnom konaní dňa 24. júna 1999 hovoril, že na Audi A4 menil zámky a číslo karosérie, pred súdom sa však vyjadril, že nerobil na ňom žiadne úpravy. Obžalovaný poukázal na to, že svedok vo výpovediach uvádza, že pri lúpeži boli po traja občania ukrajinskej národnosti v každom aute, ktorí mali prepadnúť osádky áut polície a poštového. Prepadnutí svedkovia však uvádzajú, že páchatelia, čo ich prepadli, rozprávali čistou slovenčinou. V prípravnom konaní boli zabezpečené výpisy telefonických hovorov, z ktorých vyplýva, že obžalovaní v inkriminovanom období, ani pred tým, ani potom, neboli v telefonickom spojení. Svedok J. CH. vo výpovedi uvádza, že obžalovaný P. sa mal v dňoch 20. decembra 1998 a 19. januára 1999 zúčastniť lúpeže v P. B. na svojom aute BMW striebornej farby, toto však bolo už asi mesiac havarované a opravované, o čom boli doložené aj doklady z polície a Slovenskej poisťovne. Tiež obžalovaný J. D. sa mal zúčastniť podľa svedka lúpeže na svojom aute Fiat Croma,

bledomodrej metalízy, toto vozidlo však bolo tiež v dobe lúpeže havarované. Ďalej obžalovaný uvádza, že svedkyňa B. v prípravnom konaní, tak aj pred súdom uviedla, že banka používala na mince menšie biele plátenné vrecká s trikolórou, alebo bez nej, pričom v byte manželky M. K., boli nájdené len jutové vrecká hnedej farby, čo vyplýva zo zápisnice o domovej prehliadke, ako aj z výpovede B. K. v prípravnom konaní, a rovnako aj v konaní pred súdom, pričom súd toto nevzal do úvahy a odmietol pribrať znalca na porovnanie jutového vrecka a plátenného vrecka používaného bankou. Čo sa týka lúpežného prepadnutia v P. dňa 29. apríla 1998 (bod 4 rozsudku), celá obžaloba a rozsudok sú založené na výpovedi utajeného svedka č. 1. Už pri výsluchu tohto svedka v prípravnom konaní boli porušené práva obžalovaných na obhajobu, keďže tento svedok mal vypovedať v dobe, keď obžalovaní boli vo väzbe a teda každý z nich mal obhajcu, a preto mali byť upovedomení o výsluchu. Obžalovaný poukázal na to, že uznesením ČVS: KUV-51/10-99 bolo 2. novembra 1999 obžalovaným K. a D. vznesené obvinenie z trestného činu lúpeže v P., pričom výpoveď utajeného svedka č. 1 v prípravnom konaní zo dňa 12. novembra 1999, kde tento vypovedal bez prítomnosti obhajcov obžalovaných, je doslovným opisom tohto uznesenia. Utajený svedok č. 1 sa vyjadril v konaní pred súdom, že v prípravnom konaní bol vypočutý asi 4 – 5 krát, pričom tieto výsluchy v spise nie sú. Obžalovaný preto spochybňuje výpoveď utajeného svedka č. 1, ako aj listinné dôkazy a to knihy ubytovaných hostí, ktoré slúžia ako dôkaz prítomnosti obžalovaného na lúpeži v P.. Podľa obžalovaného krajský súd nesprávne vyhodnotil dôkazy týkajúce sa vlastníctva motorových vozidiel v rokoch 1998 – 1999 obžalovaným P., kde v prípravnom konaní dňa 19. septembra 2000 uviedol obžalovaný P., že v rokoch 1998 – 1999 vlastnil BMW. Obžalovaný ďalej uviedol, že svedok č. 1 sa v prípravnom konaní vyjadril, že peniaze a kufrík mali byť v nejakej garáži schované deň - dva po lúpeži, pričom nevie ako boli peniaze rozdelené. Nelogickosť vidí v tom, že ak bol svedok č. 1 členom skupiny, mal po lúpeži dostať peniaze k čomu sa však nedoznal, ani sa k tomu bližšie nevyjadril. Súd nebral do úvahy, že v inkriminovaných dňoch neboli medzi obžalovanými žiadne telefonické kontakty. Utajený svedok č. 1 neodpovedal na to, či videl zbrane, roláky, kukly u členov na akcii, o týchto veciach vie len z rozprávania a svojho pozorovania, pričom, kto mu o tom rozprával sa nevyjadril. Svedok ďalej odmietol odpovedať na otázky, ktoré by bližšie mohli objasniť skutok a vzťah jednotlivých obžalovaných ku skutku. Obžalovaný K. ďalej v odvolaní tvrdí, že krajský súd nesprávne vyhodnotil

dôkazy, nepostupoval v zmysle Trestného poriadku, rozsudok postavil na neoveriteľnej výpovedi jediného svedka, celé konanie pred súdom viedla predsedníčka senátu, ktorá bola zaujatá voči nemu, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a jeho v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný Mgr. M. Ž. odôvodnil svoje odvolanie prostredníctvom písomného podania, v ktorom spochybnil výpovede svedka P. CH. z dôvodu, že svedok vo svojej výpovedi pred súdom dňa 15. mája 2001 uviedol, že so skupinou sa podieľal len na plánovaní akcie uvedenej v bode 1 rozsudku a po jej skončení sa už so skupinou nestýkal. Napriek tomu tvrdil v ďalších výpovediach, že má presné informácie o udalostiach, ktoré nasledovali po uvedenom skutku, a to s poukazom na okolnosti, za akých mal skutok prebiehať. V tejto súvislosti poukázal najmä na rozpory vo výpovedi svedka o účasti obžalovaných na tomto skutku, miestach a časoch schôdzok, použitých zbraniach a prostriedkoch, pričom jeho výpoveď je v rozpore s výpoveďami poškodených, pokiaľ opisuje priebeh spáchania trestného činu, objekt napadnutia a prostriedky použité na jeho spáchanie. Poukázal tiež na výpovede svedkov Ing. A. M., J. B. a V. D., pokiaľ uvádzajú, že išli na modrom osobnom motorovom vozidle, pričom svedok uviedol, že videl ako bolo prepadnuté biele vozidlo, z čoho je zrejmé, že svedecká výpoveď poškodených korešponduje so skutočnosťou na mieste činu. Ďalej obžalovaný Ž. uviedol, že výpoveď Z. P., ktorá bola priateľkou P. CH. má potvrdzovať jeho tvrdenie, že po ich odchode z chaty rodičov, sa obžalovaný s P. CH. nestretol, čo je v rozpore s tvrdením svedka P. CH., že až do jesene 1997 spolu niečo organizovali. Svedok P. CH. mal teda vypovedať o skutočnostiach, ktoré nemohol nadobudnúť vlastnými zmyslami, ale o týchto bol informovaný dodatočne. Svedok P. CH. vypovedal v prípravnom konaní a v konaní pred súdom viackrát, pričom jeho výpovede obsahovali neustále nové informácie a tieto boli v rozpore s jeho predchádzajúcimi tvrdeniami, ktoré ale nebolo možné odstrániť v dokazovaní, nakoľko súd nepripúšťal možnosť, aby svedok vysvetlil pôvod svojich tvrdení a to ani konfrontáciou s obžalovanými. Obžalovaný ďalej poukázal na pochybenia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré nesú v sebe psychický nátlak a nedodržiavanie zásad trestného stíhania, a to tak, že mu svedok J. I. pracovník kriminálnej polície, neustále opakoval, že ak nebude spolupracovať, manželka pôjde do vyšetrovacej väzby a deti do detského domova. Na potvrdenie jeho sľubu sa mal obžalovaný stretnúť s prokurátorom Krajskej

prokuratúry v Žiline, kde mu malo byť potvrdené, že ak bude obžalovaný usvedčovať obžalovaného K., bude do úvahy braná istá kolegiálnosť, nakoľko obžalovaný bol policajtom v činnnej službe a tak s tým súhlasil. Až v priebehu vyšetrovacej väzby sa mal dozvedieť, že prokurátorom bol policajt L. zo Ž., kde tento sa dňa 25. marca 1999 len vydával za prokurátora. Menovaný policajt obžalovaného navštívil vo vyšetrovacej väzbe tesne pred výsluchom utajeného svedka a upozornil ho, aby jeho výpoveď potvrdil, že si tým pomôže. Obžalovaný ďalej vo svojom odvolaní uvádza, že bol policajtom I. neustále nabádaný na rôzne doplnenia svojej výpovede, v dôsledku čoho táto postupne strácala akúkoľvek dôveryhodnosť. Rozsudok krajského súdu neobsahuje všetko, čo bolo na hlavnom pojednávaní prednesené a to najmä skutočnosti svedčiace v jeho v prospech. Zápisnice z hlavného pojednávania neobsahujú otázky obžalovaných a svedkov, nie je teda zrejmé a jasné, na aké otázky odpovedali, čo sa prejavilo na rozporuplnom spracovaní rozsudku, ktorý obsahuje len tie časti výpovedí, ktoré sa senátu hodili a neodstraňujú rozporuplné a nelogické vysvetlenia svedka. Počas pojednávania nebol obžalovaný oboznámený s výpoveďou spoluobvineného K., čím mu bolo odopreté právo na obhajobu, nakoľko nemohol reagovať na túto výpoveď. Zároveň pri výsluchu utajených svedkov, ktoré boli vykonané videoprojekciou bol porušený zákon, keď v prítomnosti svedkov bol prítomný sudca krajského súdu, ktorý nebol členom senátu, ktorý aj napriek tomu zasahoval do výsluchu svedka, keď minimálne v jednom prípade otázkou zasiahol do priebehu výsluchu a znemožnil tak priebeh konfrontácie. Ďalej obžalovaný poukázal na tú časť výpovede svedka J. CH., kde uviedol, že tvrdenia, ktoré vyplývajú zo zápisníc o jeho výsluchu v prípravnom konaní, urobil pod nátlakom polície, keď informácie o skutku mu uviedli policajti a on to len podpísal, čo by malo byť uvedené na videozázname z výsluchu svedka J. CH. Obžalovaný v tejto súvislosti uviedol, že so skupinou, ktorá je obžalovaná, sa zoznámil pri výkone svojho povolania na Prezídium Policajného zboru v Bratislave, keď získaval poznatky o trestnej činnosti a to aj utajených svedkov J. a P. CH. Svedčia o tom listinné dôkazy, služobné záznamy, ktoré odovzdával nadriadeným. Podľa obžalovaného musia tvrdenia korunného svedka byť v súlade s inými dôkazmi, ktoré boli, alebo mali byť vo veci vykonané. Keďže nie je pravdou, že sa dopustil akejkoľvek trestnej činnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a v celom rozsahu ho oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný K. Ž. odôvodnil svoje odvolanie v písomnom podaní, v ktorom poukázal na obsah rozsudku v bode 1, 3, 4 krajského súdu, podľa ktorého mal použiť násilie a bezprostrednú hrozbu násillia so zbraňou, čo odmieta, lebo v uvedenej dobe sa mal nachádzať na úplne inom mieste, o čom má listinné dôkazy a preukazujú to aj svedecké výpovede. Okrem obžalovaných K. a Mgr. Ž. nikoho zo spoluobžalovaných nepozná a ani oni nepoznajú jeho. Zároveň uviedol, že po prečítaní obžaloby, predsedníčka senátu prvostupňového súdu sa vyjadrila, že obžalovaní sú vinní, napriek tomu, že pojednávanie sa ešte ani nezačalo. Na základe tohto vyjadrenia sa vzdal účasti na hlavnom pojednávaní z dôvodu zaujatosti predsedníčky senátu. Ďalej uviedol, že obžaloba a rozsudok sú založené len na výpovedi utajeného svedka, ktorý s ním nebol nikdy konfrontovaný, čo je v rozpore s obsahom odôvodnenia rozsudku (str. 79 a 80). Po zmene senátu požiadal krajský súd o možnosť nazrieť do spisu, čo mu nebolo umožnené, a tak nemohol naštudovať spis, aby sa mohol vyjadriť k obžalobe, ktorá bola založená na krivom obvinení utajeným svedkom, bez iného dôkazu proti jeho osobe. Obžalovaný ďalej namietal postup krajského súdu, lebo predsedníčka senátu neprotokolovala skutočnosti, ktoré svedčili v jeho prospech, neumožnila mu účasť na záverečných rečiach a ani mu nebolo udelené právo posledného slova. Poprel, že by sa dopustil skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu, lebo sa ich v uvedenom čase nemohol zúčastniť. Odmietol tvrdenie, že by sledoval S. v L. M.. Prostredníctvom písomného podania svojho obhajcu ďalej uviedol, že krajský súd sa pri hodnotení dôkaznej situácie v jeho prípade neriadil zásadami uvedenými v § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por., a svoje rozhodnutie neoprel o ustanovenie § 220 ods. 2 Tr. por., keď nepostupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie, neobjasňoval okolnosti svedčiace v jeho prospech a vykonané dôkazy vyhodnotil iba symbolicky. Rozhodnutie je založené iba na výpovediach chránených svedkov, pričom tieto výpovede sú v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, lebo výpovede chránených svedkov neboli konfrontované s ich vlastnými výpoveďami z prípravného konania. Krajský súd prehliadol, že svedok J. CH. vo výpovedi zo dňa 25. marca 1999 uvádza, že obžalovaného Ž. nepozná. Výpoveď svedka ohľadom svojej osoby považuje za nepravdivú. Z výpovedí považuje za preukázané iba to, že lúpežné prepadnutia spáchali osoby vystupujúce pod menami P. a J. CH. a nimi najatí cudzinci. Títo svedkovia neboli podrobení psychofyziologickému vyšetreniu, pričom on je ochotný sa podrobiť takémuto vyšetreniu, a to aj vzhľadom na závery

znaleckých posudkov, v ktorých sa konštatuje, že je pravdovravný. Krajský súd sa snažil odstrániť niektoré nezmyselné tvrdenia svedkov tým, že časti skutkových dejov oproti obžalobe vypustil. V ďalšej časti tohto odôvodnenia odvolania odmieta záver krajského súdu o jeho účasti na trestnej činnosti a to preto, že v skutku zo dňa 11. novembra 1997 súd považoval počas celého konania za najdôležitejší dôkaz výpoveď svedka D., ktorý pri rekognícii opoznal ako osobu, ktorá mala sledovať banku aj obvineného Ž. Krajský súd na tejto výpovedi staval počas dlhých mesiacov dôvody ďalšieho trvania väzby u neho, pričom prehliadal okolnosť, že osoba popisovaná vo výpovedi svedka D. zo dňa 25. marca 1999, je úplne inou osobou, lebo malo ísť o 28 ročného mladého muža. Žiadna z fotografií z rekognície nenasvedčuje výpovedi svedka, osoby č. 3 a č. 6 sú vzdialené jeho výpovedi z prípravného konania. Ďalším konaním sa malo vyvrátiť to, že on - obžalovaný Ž. mal zo zeleného vozidla BMW sledovať S. v období od 3. do 7. novembra 1997, keďže v záverečnej fáze konania svedok potvrdil, že zelené vozidlo BMW, o ktorom hovoril vo svojej výpovedi, je to isté vozidlo, ktoré videl na mieste činu po prepade. Svedok mu teda pripísal taký skutok, ktorý vôbec nemohol spáchať, nakoľko zelené BMW odcudzil obžalovaný H. iba niekoľko hodín pred prepacom. Zároveň žiaden svedok, ktorý bol priamym účastníkom skutku, ako posádka prepadnutého motorového vozidla, nevidel také vozidlo, na akom sa údajne mal on - obžalovaný Ž., na mieste činu pohybovať. Nebolo preukázané, že by mal vysielacčku, ktorou mal dávať pokyny, pričom nebol preukázaný ani žiadny iný zdroj, z ktorého by takáto vysielacčka mala pochádzať. Nebola ani preukázaná jeho prítomnosť pri čine. Ohľadom skutku z 29. apríla 1998 poskytla obhajoba prehlásenie svedka R., ktorý bol s obžalovaným Ž. uvedeného dňa na ohliadke nehnuteľností v K. doline pri Bratislave, o čom bol vystavený cestovný príkaz a vyúčtovanie jazdy v zázname o prevádzke vozidla, pričom správnosť údajov môže dosvedčiť svedok M. B.. Súd pochybil, keď v rozsudku (č.l. 79) konštatuje, že ide o B. B., odkiaľ nie je ďaleko k miestu činu do P., pričom nedostatočne venoval pozornosť okolnosti, že na výkaze z uvedeného dňa sa spomína B.-B., čo je ulica v B., kde je sídlo firmy B. (P. B., kde je K. dolina). Ďalej poukázal na to, že v skutku z 19. januára 1999 súd neprihliadol na notárske prehlásenia svedkov R. a M. K., z ktorých je zrejmé, že sa nemohol na mieste činu nachádzať. Z lekárskeho potvrdení je ďalej zrejmé, že mal poranenú ruku, chodieval sústavne na lekárske ošetrenia, posledný záznam je zo dňa 18. januára 1999, čo vylučuje, že je páchatelom skutku. Zároveň tvrdil, že závery súdu

sú v rozpore s objektívne vykonanými dôkazmi z oblasti kriminalistického skúmania stôp, keďže žiadne jeho daktyloskopické stopy a predovšetkým odorologické stopy na mieste činu neboli zaistené. Zároveň aj obhajca obžalovaného Ž. v týchto dôvodoch odvolania namietal postup krajského súdu, lebo mu neumožnil, aj napriek jeho písomnej žiadosti, nazretie do spisu. Z uvedených dôvodov obžalovaný aj jeho obhajca navrhli, vzhľadom na to, že napadnutý rozsudok považujú za nesprávny a nezákonný vo všetkých výrokoch, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného Ž. vo všetkých bodoch obžaloby v celom rozsahu spod obžaloby oslobodil.

Obžalovaný J. F. odôvodnil svoje odvolanie prostredníctvom písomného podania tým, že od roku 1996 bol tajným spolupracovníkom SIS a pomáhal štátnym orgánom odhaľovať trestnú činnosť v zmysle zákona o SIS. Dodržiaval pritom príslušné nariadenia. Aby mohol získavať informácie o osobách, musel sa pohybovať v prostredí kriminálne závadových osôb. Z tohto dôvodu mal byť v kontakte s obžalovaným M. K. a niektorými ďalšími osobami z jeho okolia. V tejto súvislosti uviedol, že až do spáchania skutku sa nedozvedel, čo presne, kedy a s kým mieni obžalovaný K. vykonať. Pochopil, že obžalovaný K. chce získať nejaké peniaze, no nevedel akým spôsobom, a preto nemohol príslušníka SIS informovať dopredu o podrobnostiach, pričom hneď, ako sa dozvedel, že lúpežné prepadnutie vykonal obžalovaný K. s ďalšími osobami, mal o tom bezodkladne podať správu príslušníkovi SIS. Toto má preukázať výpoveď JUDr. M. I., ako aj správy, ktoré podal, pričom poukázal na správu, v ktorej vopred informoval o ďalšej pripravovanej lúpeži. Keďže bol poučený o dodržiavaní zásad mlčanlivosti, vo svojich prvotných výpovediach ako obvinený, neuvádzal skutočnosti o jeho vzťahu k SIS. Predpokladal však, že po výpovediach ostatných obvinených, prípadne ďalších svedkov sa preukáže, že v jeho prípade ide o omyl, a bez toho, aby sa prezradil, bude voči nemu trestné stíhanie zastavené a nebude sa tak vystavovať nebezpečenstvu odplaty zo strany podsvetia. O zbavenie mlčanlivosti požiadal riaditeľa SIS až potom, keď sa dozvedel, že nikto z obvinených nevypovedá a svedok P. CH. tvrdil, že aj on bol pri páchaní skutku. Ďalej poukázal na to, že výpovede svedkov F. B. a Ing. J. S., ktorí vo svojich výpovediach potvrdzujú, že sa nachádzal s nimi v deň spáchania lúpežného prepadnutia na inom mieste. Krajský súd však ich výpovede vyhodnotil ako účelové v snahe pomôcť mu, s čím nesúhlasí, lebo oboch svedkov považuje,

na rozdiel od svedka P. CH., za slušných a bezúhonných občanov. Svedok CH. tvrdil, že on sa mal nachádzať na mieste pri L. M. v deň lúpeže, kde mal zabezpečovať odvoz časti páchatel'ov z miesta činu, nevedel však uviesť, koho mal odviezť a kam. V ďalšom dokazovaní sa tieto tvrdenia nepreukázali, lebo jeho, ani jeho vozidlo nevidela ani posádka prepadnutého vozidla a ani žiaden iný svedok. Obžalovaný Ing. Ž. potvrdil, že on - obžalovaný F. u neho na chate nikdy nebol, zároveň viacerých obvinených vôbec nepozná. V týchto súvislostiach poukázal na to, že zo spáchania trestného činu, z ktorého bol uznaný za vinného ho neusvedčuje žiaden priamy ani nepriamy dôkaz, okrem tvrdenia svedka CH. Tvrdenia tohto svedka, ale nie sú ničím podložené, sú nepresné, neúplné, meniace sa a plné nejasností, pričom naopak jeho výpoveď je potvrdená svedeckými výpoveďami a listinnými dôkazmi, ktoré krajský súd nebral do úvahy, navyše keď on mal sám pomáhať štátnym orgánom odhaľovať trestnú činnosť a ako jediný z obžalovaných označil páchatel'ov lúpeže. Na základe týchto skutočností navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a jeho v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný Ing. M. I. odôvodnil svoje odvolanie prostredníctvom písomných podaní tým, že výsluch jeho osoby bol vykonaný v prípravnom konaní po viac ako piatich mesiacoch odo dňa, kedy sa mala uskutočniť lúpež v P. B., pričom nie je možné, aby si pamätal, kde bol v deň lúpeže, navyše keď mu nebolo umožnené nahliadnuť do svojich poznámok, ani do firemnej dokumentácie. Pri výsluchu nebol prítomný ustanovený obhajca. Zápisnica o výsluchu z prípravného konania bola napísaná pod nátlakom vyšetrovateľa, a preto ju on upresňoval na základe dokladov nájdených obhajcom v jeho účtovníctve. Odmieta výpoveď svedka J. C., pričom si nevie vysvetliť, prečo svedok vypovedal tak, ako vypovedal. Poukázal na to, že svedok mal o ňom informácie iba z počutia od nekonkretizovaného Ukrajince. Výpoveď svedka je nehodnoverná, pretože viackrát menil náplň činnosti, ktorú mal on ako obžalovaný vykonávať, v dôsledku čoho by sa mal naraz nachádzať na viacerých miestach súčasne, pričom tieto miesta boli značne vzdialené. Obžalovaný I. vo svojom odvolaní ďalej spochybnil vykonanie dôkazu prostredníctvom skúmania pachových stôp, pretože vzorky pachových stôp boli u neho odobrané až o dvadsaťdva mesiacov po spáchaní žalovaného skutku, pričom pachové stopy zaistené na mieste činu, boli zaslané do Bratislavy a vzorky jemu odobraných pachových stôp boli zaslané do B. B.. Poukázal aj na to, že

pachová stopa bola odobraná zo sedadla prepadového vozidla, kde, ako uviedol svedok J. CH., vždy sedával tento svedok. Krajský súd nebral do úvahy listinné dôkazy a výpovede svedkov, ktorí dokazujú, že obžalovaný bol dňa 19. januára 1999, t.j. v deň lúpeže, od 8.30 hod. v Bratislave a bol teda viac ako 165 km od miesta činu, čo by mali preukazovať hovory so svedkom J. a doklad z registračných pokladní v Bratislave. Krajský súd neprihliadol ani na skutočnosť, ktorú uvádza prokuratúra, že v prípade lúpeže v P. B. nebola preukázaná vedomosť o výške prevážanej finančnej čiastky, a preto prokuratúra kvalifikovala trestný čin podľa § 234 Tr. zák. podľa odseku 2 a nie podľa odseku 3, ako to napokon súd prekvalifikoval. Obžalovaný, prostredníctvom písomného podania svojho obhajcu ďalej uviedol, že napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste považuje za nesprávny v podstate z dôvodov, že krajský súd svoje rozhodnutie o vine založil na nesprávne vyhodnotených dôkazoch a sčasti na skutočnostiach, ktoré nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu. Krajský súd nevzal do úvahy žiadne z vytýkaných pochybení, na ktoré obžalovaní v priebehu hlavného pojednávania opakovane poukazovali a to najmä v súvislosti s výsluchom utajených svedkov, opoznaním obžalovaných a podobne. Krajský súd sa ani nevyporiadal s obhajobou obžalovaných a nevykonal všetky potrebné dôkazy, a preto rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu. Krajský súd význam a vypovedaciu hodnotu svedka J. CH. a utajeného svedka č. 1 precenil. Samotná výpoveď svedka J. CH. a utajeného svedka č. 1 nemôže byť jediným a usvedčujúcim dôkazom proti obžalovaným, pričom poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní bolo preukázané dôvodné podozrenie z manipulácie s ich výpoveďami. Obhajca obžalovaného ďalej napadol hodnovernosť a pravdivosť výpovede svedka CH. v trestnom konaní a taktiež jeho spôsobilosť vypovedať na hlavnom pojednávaní. Výsluch svedka J. CH. a utajeného svedka č. 1 krajským súdom považuje za vykonaný v rozpore s § 202 ods. 1 Tr. por., pretože svedkovia boli vypočúvaní mimo pojednávaciu miestnosť, bez prítomnosti niektorého člena senátu, bez prítomnosti obhajcov obžalovaných. Tento výsluch sa pritom uskutočnil za prítomnosti sudcov, ktorí neboli členmi senátu ani náhradníkmi. Ako rozporné sa javí tvrdenie svedka CH., ale aj ostatné vykonané dôkazy a obsah výrokovej časti rozsudku v bode 3, kde sa vo výroku rozsudku tvrdí, že obžalovaný D. bol v P. B. s vozidlom značky Octavia Combi, lebo svedok J. CH. tvrdí, že obžalovaný D. tam bol s vozidlom Fiat Croma, ktoré bolo havarované a nepojazdné. Rozporné je aj tvrdenie súdu o tom, kto mal

komu odovzdať odcudzené zbrane, prípadne peniaze, pretože na jednej strane tvrdí, že peniaze mal prevziať obžalovaný Ing. I. na parkovisku pred hotelom M., ale na druhej strane tvrdí, že pri garážach na ulici L. boli zbrane odovzdané obžalovanému Mgr. Ž. a obžalovanému P. a odcudzené vrecia obžalovanému Ing. I. Krajský súd nebral do úvahy písomné dôkazy, napr. vyjadrenie polície, že obžalovaný P. v januári 1999 nevlastnil vozidlo Peugeot 405, u obžalovaného Ing. I. sa nedostatočne vyporiadal s predloženými dokladmi o čerpaní benzínu a výpoveďami svedkov B., N. a H.H. ktoré vyhodnotil, ako účelové a nedôveryhodné. V rozpore s vykonaným dokazovaním má byť aj konštatovanie v rozsudku, že sa prepadu mali zúčastniť aj rusky hovoriaci muži, pričom ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by niektorí z útočníkov hovorili po rusky. Obdobne obhajca obžalovaného napáda hodnovernosť a pravdivosť výpovede utajeného svedka č. 1. Považuje ju za rozporuplnú a nepresvedčivú, lebo svedok nevysvetlil, z akých súvislostí si jednotlivé závery vyvodil, pretože sám tvrdil, že sa jednotliví účastníci prepadu nachádzali na rôznych miestach mesta P., nemohol teda vidieť, či tam ním popisované osoby skutočne boli, čo robili alebo, kto sa na týchto miestach nachádzal. Za rozporné považuje aj tvrdenia utajeného svedka č. 1 ohľadne použitých vozidiel a dátumu prepadu. So zreteľom na nevyvrátené tvrdenia obžalovaného, že skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu, sa nedopustil a napadnutý rozsudok je založený na skutočnostiach, ktoré nevyplývajú z dokazovania, pričom súd niektoré precenil, alebo dokonca nesprávne interpretoval, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného I. v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný J. D. odôvodnil svoje odvolanie prostredníctvom písomného podania v ktorom uviedol, že sa necíti byť vinným zo spáchania skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu. Celé obvinenie považuje za vykonštruované a v priebehu prípravného konania a súdneho konania nepreukázané, čo má potvrdzovať fakt, že na hlavnom pojednávaní na otázku prokurátorky, či videl svedok J. CH. obžalovaného D. dňa 19. januára 1999 v P. B. odpovedal, že tohto nevidel, iba podpísal to, čo mu policajti dali podpísať. To by malo byť zaznamenané na videozázname výsluchu svedka J. C., čo predsedníčka senátu nezaznamenala do zápisnice a týmto vyjadrením svedka v prospech obžalovaného sa krajský súd nezaoberal. Obžalovaný, prostredníctvom písomného podania svojho obhajcu ďalej uviedol, že napadnutý rozsudok vo výroku o vine a treste považuje za nesprávny

v podstate z dôvodov, že krajský súd svoje rozhodnutie o vine založil na nesprávne vyhodnotených dôkazoch a sčasti na skutočnostiach, ktoré nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu. Krajský súd nevzal do úvahy žiadne z vytýkaných pochybení, na ktoré obžalovaní v priebehu hlavného pojednávania opakovane poukazovali a to najmä v súvislosti s výsluchom utajených svedkov, opoznaním obžalovaných a podobne. Krajský súd sa nevysporiadal s obhajobou obžalovaných a nevykonal všetky potrebné dôkazy a tak rozhodol na základe neúplného zistenia skutkového stavu. Význam a vypovedaciu hodnotu svedka J. CH. a utajeného svedka č. 1 súd precenil. Samotná výpoveď svedka J. CH. a utajeného svedka č. 1 nemôže byť jediným a usvedčujúcim dôkazom proti obžalovaným. Obhajca poukázal aj na to, že na hlavnom pojednávaní bolo preukázané dôvodné podozrenie z manipulácie s ich výpoveďami a napadol ich hodnovernosť a pravdivosť v trestnom konaní a spôsobilosť vypovedať svedka CH. na hlavnom pojednávaní. Výsluch svedka J. CH. a utajeného svedka č. 1 krajským súdom považuje za vykonaný v rozpore s § 202 ods. 1 Tr. por., pretože svedkovia boli vypočúvaní mimo pojednávaciu miestnosť, bez prítomnosti niektorého člena senátu, bez prítomnosti obhajcov obžalovaných, pričom sa výsluch uskutočnil za prítomnosti sudcov, ktorí neboli členmi senátu ani náhradníkmi. Ako rozporné sa javí tvrdenie svedka CH., ale aj ostatné vykonané dôkazy a obsah výrokovvej časti rozsudku v bode 3, kde vo výroku rozsudku sa tvrdí, že obžalovaný D. bol v P. B. s vozidlom značky Octavia Combi, lebo svedok J. CH. tvrdí, že obžalovaný D. tam bol s vozidlom Fiat Croma, ktoré bolo havarované a nepojazdné. Rozporné je aj tvrdenie súdu o tom, kto mal komu odovzdať odcudzené zbrane, prípadne peniaze, pretože na jednej strane tvrdí, že peniaze mal prevziať obžalovaný Ing. I. na parkovisku pred hotelom M., ale na druhej strane tvrdí, že pri garážach na ulici L. boli zbrane odovzdané obžalovanému Mgr. Ž. a obžalovanému P. a odcudzené vrecia obžalovanému Ing. I.. Krajský súd nebral do úvahy písomné dôkazy, napr. vyjadrenie polície, že obžalovaný P. v januári 1999 nevlastnil vozidlo Peugeot 405, u obžalovaného Ing. I. sa nedostatočne vypořádala s predloženými dokladmi o čerpaní benzínu a výpoveďami svedkov B., N. a H.H. ktoré vyhodnotil, ako účelové a nedôveryhodné. V rozpore s vykonaným dokazovaním má byť aj konštatovanie v rozsudku, že sa prepadu mali zúčastniť aj rusky hovoriaci muži, pričom ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by niektorí z útočníkov hovorili po rusky. Obdobne obhajca napadol hodnovernosť a pravdivosť výpovede utajeného svedka č. 1, považuje ju za rozporuplnú

a nepresvedčivú, lebo svedok nevysvetlil, z akých súvislostí si jednotlivé závery vyvodil, pretože sám tvrdil, že sa jednotliví účastníci prepadu nachádzali na rôznych miestach mesta P., nemohol teda vidieť, či tam ním popisované osoby skutočne boli, čo robili alebo, kto sa na týchto miestach nachádzal. Rozporné považuje aj tvrdenia utajeného svedka č. 1 ohľadne použitých vozidiel a dátumu prepadu. Obžalovaný tvrdí, že skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu, sa nedopustil, napadnutý rozsudok je založený na skutočnostiach, ktoré nevyplývajú z dokazovania, súd ich niektoré preцениl, alebo dokonca nesprávne interpretoval, je nezákonný, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný V. P. odôvodnil svoje odvolanie prostredníctvom písomného podania tým, že v jeho prípade bolo porušené právo obžalovaného na obhajobu, nakoľko po vypovedaní plnomocenstva o zastupovaní JUDr. L., mu Okresný súd v Trenčíne ustanovil JUDr. D. O., pričom jej obhajobu nemal možnosť využívať do 13. júla 2000, kedy mu bol ustanovený obhajca JUDr. M. K. Ďalej uviedol, že po jeho obvinení ho vo vyšetrovacej väzbe dňa 19. augusta 1999 navštívili dvaja kriminalisti, ktorí ho pod psychickým nátlakom nútili, aby usvedčil spoluobvinených K. a Mgr. Ž. Bola mu predstretá vykonštruovaná výpoveď, ktorú mal podpísať a tak usvedčiť menovaných, čím si mal zaručiť prepustenie z vyšetrovacej väzby a stal by sa vo veci svedkom. Ďalej namietal vykonanie rekognície ako neodkladný úkon, bez prítomnosti obhajcu a len z fotoalbumu a to aj napriek tomu, že bol vo vyšetrovacej väzbe, a teda bol dostupný orgánom činným v trestnom konaní na vykonanie tohto úkonu. Svedok ho opoznal formou rekognície podľa fotografií po dvoch rokoch, pričom použitá fotografia nie je portrétová fotografia, hoci ako sám svedok na hlavnom pojednávaní uviedol, nikdy sa s obžalovaným nestretol ani pred ani po skutku a nepozná ho. Svedok na hlavnom pojednávaní uviedol, že v prípravnom konaní bol ku skutku vypočutý asi štyri alebo päťkrát, no v spise sa nachádzajú z prípravného konania len dve jeho výpovede. Svedok ďalej vypovedal, že nevedel, čo bolo úlohou ostatných členov skupiny, no v ďalšom už popisuje jednotlivé úlohy, pričom súdu nevysvetlil, ako sa k týmto informáciám dostal a akými zmyslami ich vnímal. Fakty a skutočnosti prezentované na hlavnom pojednávaní sú prekrútené a neúplne zaznamenané v zápisniciach z hlavných pojednávaní a to v tendencii podporiť obžalobu a spochybniť obhajobu. Poukázal na výsluchy svedkýň B. B.

a V. B., kde dodatočne predsedníčka senátu krajského súdu upravila zápisnicu z výsluchu s odôvodnením, že označenie Slovenská Pošta bolo zle zaznamenané a správne má byť „Československá pošta“, čo by potvrdilo nájdenie plátenného vreca u obžalovaného doma, pri domovej prehliadke dňa 25. marca 1999 - a toto by malo byť totožné s odcudzeným vrecom, čo ale odporuje skutočnosti, nakoľko odcudzené vrece malo nápis Slovenská Pošta. Konkrétne v zápisnici sa uvádza, že svedkyňa B. opoznáva vrece s nápisom Slovenská pošta s trikolórou a u obžalovaného bolo nájdené staré vrece s nápisom Československá pošta. V tejto súvislosti považuje za nelogické, aby si vrece pochádzajúce z trestnej činnosti bral domov. V ďalšej časti odvolania poprel, že by v roku 1998 až 1999 vlastnil osobné motorové vozidlo Peugeot 405, bielej farby. Uvedené vozidlo vlastnil v rokoch 1995 až 1996, čo dokazuje výpis z evidencie motorových vozidiel OR PZ M. Nie je pravdou, že si až dodatočne spomenul na fyzickú kontrolu hnutelného majetku exekútorom v jeho firme v M. dňa 19. januára 1999. Tento poznatok zistil vyšetrovateľ pri preverke výpovede obžalovaného, o čom je zápis v spise spolu s kópiou zápisu o vykonanej kontrole. Podotkol, že v spise chýba výpis volaní z jeho mobilného telefónu zo dňa 19. januára 1999, z ktorého by bolo zrejmé, že bol v dopoludňajších hodinách v telefonickom kontakte s pracovníkom exekútorského úradu, ktorý ho požiadal, aby sa zúčastnil fyzickej kontroly hnutelného majetku v colnom sklade, pričom na základe tohto telefonátu zo svojej firmy odišiel, o čom svedčí aj doklad o vykonaní dennej uzávierky v registračnej pokladni. Krajský súd ignoroval skutočnosť, že osobné motorové vozidlo BMW, striebornej farby, jeho syna, bolo v čase skutku po dopravnej nehode značne poškodené a nepojazdné, o čom svedčí aj zápis z nehodového oddelenia DI v M., ako aj záznam o poistnej udalosti zo Slovenskej poisťovne. Ďalej poukázal na výpoveď svedka, že pokus o lúpež sa uskutočnil aj 20. decembra 1998, pričom v uvedený deň bola nedeľa pred Vianocami a pošta ani finančné inštitúcie nepracovali. Namietal tiež protizákonnosť vykonania výsluchov utajených svedkov prostredníctvom videoprojekcie a to preto, lebo boli vykonané v prítomnosti sudcu krajského súdu, ktorý nebol členom senátu a tento priamo zasahoval do výsluchu svedkov tým spôsobom, že na položenú otázku svedkovi reagoval otázkou predsedníčke senátu, či pripúšťa takúto otázku, aj keď po jej položení predsedníčka senátu túto nezamietla. Zároveň otázky, ktoré boli na hlavnom pojednávaní kladené svedkom a obžalovaným, nie sú zaznamenané v zápisniciach z hlavného pojednávania a tak nie je zrejmé, na aké otázky vypočú-

vaní odpovedali. Namietal aj to, že nebol oboznámený s výpoveďami spoluobvi-
nených, a preto nemohol na ne reagovať vo svojich výpovediach na hlavnom pojed-
návaní, čím mu bolo upreté právo na obhajobu. Ďalej obžalovaný, prostredníctvom
písomného podania svojho obhajcu uviedol, že napadnutý rozsudok vo výroku o vine
a treste považuje za nesprávny v podstate z dôvodov, že krajský súd svoje rozhod-
nutie o vine založil na nesprávne vyhodnotených dôkazoch a sčasti na skutočno-
stiach, ktoré nezodpovedajú vykonanému dokazovaniu. Krajský súd nebral do úvahy
žiadne z vytýkaných pochybení, na ktoré obžalovaní v priebehu hlavného pojedná-
vania opakovane poukazovali a to najmä v súvislosti s výsluchom utajených svedkov,
opoznaním obžalovaných a podobne. Krajský súd sa nevyporiadal s obhajobou
obžalovaných a nevykonal všetky potrebné dôkazy a rozhodol na základe neúplného
zistenia skutkového stavu. Krajský súd význam a vypovedaciu hodnotu svedka
J. CH. a utajeného svedka č. 1 precenil. Samotná výpoveď svedka J. CH.
a utajeného svedka č. 1 nemôže byť jediným a usvedčujúcim dôkazom proti
obžalovaným, pričom obhajca poukázal na to, že na hlavnom pojednávaní bolo
preukázané dôvodné podozrenie z manipulácie s ich výpoveďami. V ďalšej časti odô-
vodnenia odvolania obhajca napadol hodnovernosť a pravdivosť výpovede v trest-
nom konaní a taktiež spôsobilosť vypovedať svedka CH. na hlavnom pojednávaní.
Výsluch svedka J. C. a utajeného svedka č. 1 krajským súdom považuje za vykonaný
v rozpore s § 202 ods. 1 Tr. por., pretože svedkovia boli vypočúvaní mimo
pojednávaciu miestnosť, bez prítomnosti niektorého člena senátu, bez prítomnosti
obhajcov obžalovaných, pričom sa výsluch uskutočnil za prítomnosti sudcov, ktorí
neboli členmi senátu ani náhradníkmi. Ako rozporné sa javí tvrdenie svedka CH., ale
aj ostatné vykonané dôkazy a obsah výrokovej časti rozsudku v bode 3, kde vo
výroku rozsudku tvrdí, že obžalovaný D. bol v P. B. s vozidlom značky Octavia
Combi, lebo svedok J. CH. tvrdí, že obžalovaný D. tam bol s vozidlom Fiat Croma,
ktoré bolo havarované a nepojazdné. Rozporné je aj tvrdenie súdu o tom, kto mal
komu odovzdať odcudzené zbrane, prípadne peniaze, pretože na jednej strane tvrdí,
že peniaze mal prevziať obžalovaný Ing. I. na parkovisku pred hotelom M., ale na
druhej strane tvrdí, že pri garážach na ulici L. boli zbrane odovzdané obžalovanému
Mgr. Ž. a obžalovanému P. a odcudzené vrecia obžalovanému Ing. I. Krajský súd
nebral do úvahy písomné dôkazy, napr. vyjadrenie polície, že obžalovaný P. v januári
1999 nevladnil vozidlo Peugeot 405, u obžalovaného Ing. I. sa nedostatočne
vyporiadal s predloženými dokladmi o čerpaní benzínu a výpoveďami svedkov B., N.

a H.H. ktoré vyhodnotil, ako účelové a nedôveryhodné. V rozpore s vykonaným dokazovaním má byť aj konštatovanie v rozsudku, že sa prepadu mali zúčastniť aj rusky hovoriaci muži, pričom ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že by niektorí z útočníkov hovorili po rusky. Obdobne obhajca napadol hodnovernosť a pravdivosť výpovede utajeného svedka č. 1. Považuje ju za rozporuplnú a nepresvedčivú, lebo svedok nevysvetlil z akých súvislostí si jednotlivé závery vyvodil, pretože sám tvrdil, že sa jednotliví účastníci prepadu nachádzali na rôznych miestach mesta P., nemohol teda vidieť, či tam ním popisované osoby skutočne boli, čo robili alebo, kto sa na týchto miestach nachádzal. Za rozporné považuje aj tvrdenia utajeného svedka č. 1 ohľadne použitých vozidiel a dátumu prepadu. Obžalovaný tvrdí, že skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu, sa nedopustil, napadnutý rozsudok je založený na skutočnostiach, ktoré nevyplývajú z dokazovania, súd ich niektoré precenil, alebo dokonca nesprávne interpretoval, je nezákonný, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného P. v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky navrhol po zhodnotení vykonaného dokazovania krajským súdom a po doplnení dokazovania Najvyšším súdom Slovenskej republiky, odvolania všetkých obžalovaných ako nedôvodné, podľa § 256 Tr. por. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 254 ods. 1, ods. 2 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí zistil, že odvolania obžalovaných M. K., Mgr. M. Ž., K. Ž., Ing. M. I., J. D. a V. P. neboli dôvodné, pričom odvolanie obžalovaného J. F. bolo dôvodné sčasti. (Vec obžalovanej E. Ž. bola vylúčená na samostatné konanie).

Pri plnení tejto revíznej povinnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že trestné skutky týkajúce sa vyššie uvedených obžalovaných - uvedené v rozsudku krajského súdu pod bodmi 1, 3 a 4 – boli ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti pri ich vykonávaní, ako aj pri plnom rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu.

Vykonané dôkazy a ďalšie dôkazné prostriedky boli krajským súdom vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por.

Krajský súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, resp. v otázke náhrady škody. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom krajského súdu a v podrobnostiach naň odkazuje.

V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok všetkých obžalovaných v rozsahu, v akom sú dôvody obžalovaných uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaných sú súhrnom ich obhajoby, ktorú prezentovali v celom doterajšom konaní.

Z tohto dôvodu vo vzťahu k bodu 1 rozsudku treba iba pripomenúť hodnovernú výpoveď chráneného svedka P. CH., ktorý bez akýchkoľvek pochybností usvedčil obžalovaných M. K., Mgr. M. Ž., K. Ž. a J. F., ako aj právoplatne odsúdených M. H. a D. M., zo spáchania tohto skutku. Tento svedok na základe vlastných poznatkov i na základe rozhovoru s obžalovaným M. K. veľmi podrobne vypovedal o troch cvičných akciách na jeseň 1997 na prepadnutie peňažného transportu S. S., a. s., L. M., ako aj o vykonaní tohto prepadnutia dňa 11. novembra 1997. Práve od obžalovaného K. sa dozvedel, že deň pred akciou navštívil všetkých zúčastnených, ktorí sa 11. novembra 1997 o 7.30 hod. stretli na benzínovom čerpadle O. v L. M. Všetci mali vysielačky a K. im pridelil čísla. Na toto stretnutie priviezli manželia Ž. krátke guľové zbrane, kukly, plastikové putá a chirurgické rukavice. Po akcii mali tieto prostriedky odviezť. (Ešte predtým Ž. doniesol na ich chatu odstrelovaciu pušku, s poznámkou, že ich je k dispozícii viac a nakupuje ich od F.). Dôvodom bola skutočnosť, že obžalovaný Ž. bol policajtom – mal preukaz policajta – pre prípad kontroly pri preprave. Priamy prepad vozidla prevážajúceho peniaze mal vykonať v Mercedese 124 K. s Ukrajincami menom I. a M. tak, že vytlačili vozidlo

S. mimo vozovky (K. mal byť v druhom tmavom vozidle zn. BMW, ktoré zozadu narazilo do tohto vozidla; akcie sa mal zúčastniť aj M. H. na svojom vozidle zn. Audi čiernej farby). Obžalovaný Ž., ktorý mal pri sebe pištoľ, mobilný telefón a vysielачku dal signál o odchode vozidla S.. Obžalovaný F. sa zúčastnil na cvičných akciách a pri ostrej akcii mal na starosti odvoz ľudí, konkrétne Ukrajinca I. (v prípravnom konaní sa ho na túto skutočnosť nikto nepýtal, preto o úlohe F. vypovedal až na pojednávaní). Obžalovaný M. (s ním - CH.) mali čakať v P. na parkovisku a odviezť K. Na výzvu K. prostredníctvom mobilného telefónu miesto opustili a pokračovali v ceste na L. M.. Na to sa K. na jednu hodinu odmlčal. Celá akcia údajne neprebiehala tak, ako mala (ako bola naplánovaná), a preto K. sám začal akciu riadiť.

V podrobnostiach vyhodnotil výpoveď svedka P. C. krajský súd. Správne pritom – vzhľadom na niektoré odlišnosti – poukázal na to, že všetky jeho výpovede sa zhodujú v najpodstatnejších okolnostiach tohto skutku, pričom navyše jeho výpoveď korešponduje aj s výpoveďami ďalších spoluobžalovaných, a to Miroslava Ž., D. M., M. H. z prípravného konania, ktorý na žiadosť R. K. odcudzil pre neho dňa 10. novembra 1997 v P. vozidlo zn. BMW na túto akciu, ďalej s výpoveďou obžalovaného J. F., ako aj s výpoveďami svedkov – pracovníkov Slovenskej S., a. s., L. M., Ing. A. M., ktorý zabezpečoval ostrahu banky i prevozu peňazí, J. B., člena bankovej ochrany, vodiča V. D. a R. D., ktorá o. i. identifikovala svoj podpis na siedmich páskach na peniaze a parafu svojho podpisu na deviatich takých páskach, ktoré sa našli v kufríku vylovenom z priehradu pri G..

Krajský súd správne poukázal aj na objektívne dôkazy, resp. dôkazné prostriedky, ktoré preukázali hodnovernosť výpovede svedka P. CH. Patrí k nim previerka jeho výpovede pokiaľ ide o miesto, kde bol vo vodnej nádrži K. pri G. nájdený odcudzený kufrík S. na ktorom sa našiel na bočnej strane vyrezaný otvor, tak ako ho popísal svedok J. CH. a v ktorom sa našli obaly S. v ktorých boli peniaze prepravované a ďalšie veci. Medzi objektívne dôkazné prostriedky patria aj doklady o čerpaní dovolenky obžalovaným Ž. dňa 11. novembra 1997 (ale aj jeho manželkou), ďalej doklady z hotelov o ubytovaní obžalovaných v kritických dňoch, vrátane vyšetrovacieho pokusu s obžalovaným J. F. pokiaľ ide o parkovisko na ktorom za obcou P. čakal na obžalovaného K., ktorý tam doviezol rusky hovoriace osoby, ktoré si presadli do jeho vozidla a on ich odviezol za K. do L. M. a neskôr

k hotelu na Podbanske. Krajský súd správne vyhodnotil cestovný príkaz, ktorý si vyhotovil obžalovaný K. Ž. a mal preukázať, že sa nemohol nachádzať na mieste činu, keď podľa výpisu ubytovaných hostí v hoteli R. v T. Š. je preukázané, že tam spal z 10. na 11. novembra 1997 a ráno tohto dňa z hotela aj odchádzal. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe návrhu obhajcu tohto obžalovaného doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí výsluchom svedka M. B. a prečítal obhajcom predložené listinné dôkazy o údajných služobných cestách obžalovaného K. Ž. v inkriminovanom čase a aj týmto spôsobom zistil, že predložený zošit s názvom „Kniha príchodov a odchodov počas pracovnej doby“, ku ktorej mal prístup každý zamestnanec firmy C., ani ďalšie písomnosti, ktoré si vypisoval sám obžalovaný nemohli zmeniť vyššie uvedený skutkový záver krajského súdu. So zreteľom na všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy, ktoré boli vyhodnotené jednotlivo i v ich súhrne, nemohol potom ani odvolací súd prihliadať na skutočnosti, ktoré všetci uvedení obžalovaní, vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode 1 rozsudku, uvádzali, resp. interpretovali na svoju obhajobu, vo svojich odvolaniach.

Z rovnakých dôvodov - pokiaľ ide o plnenie revíznej povinnosti - vo vzťahu k bodu 3 rozsudku treba pripomenúť hodnovernú výpoveď pôvodne chráneného svedka J. C., ktorý bez akýchkoľvek pochybností usvedčil obžalovaných M. K., Mgr. M. Ž., K. Ž., M. I., J. D. a V. P. (M. K. je stíhaný v samostatnom konaní), zo spáchania tohto skutku. Tento svedok ako priamy účastník na základe vlastných poznatkov i na základe rozhovoru s obžalovaným M. K. a s nestotožnenými dvomi Ukrajincami veľmi podrobne vypovedal o dvoch cvičných akciách - 20. decembra 1998 a 18. januára 1999 - na prepadnutie peňažného transportu Slovenskej pošty v P. B., ako aj o vykonaní tohto prepapnutia dňa 19. januára 1998 v P. B. Svedok J. CH. opakovane podrobne popísal aj na hlavnom pojednávaní, ako bol v súvislosti s týmto prepapdom oslovený M. K., ktorý akciu organizoval. Zároveň ho odsúdený M. H. požiadala, aby ho zastúpil ako vodič jedného z prepapdových vozidiel (zelené BMW). Podľa sprostredkovanej informácie obžalovaný J. D. mal stáť pri kostole a dávať pozor, kedy sa otvorí brána S. a bude z neho vychádzať vozidlo zn. Škoda 1203 (svedok vysvetľoval, že z jeho pohľadu nemohol vidieť na miesto pri kostole, ale túto úlohu mal D. aj v decembri 1998). Obžalovaný M. I. zabezpečil garáže pre vozidlá (mal od nich aj kľúče). Od jedného z Ukrajincov sa dozvedel, že I. mal po

akcii previezť vrecia s peniazmi, nevedel ale kam. Obžalovaný K. Ž. mal odviezť Ukrajincov, ale to priamo nevidel. Odvoz mal zabezpečovať aj obžalovaný V. P., nevie však presne ako. Obžalovaný M. Ž. mal sedieť v BMW a prevážať veci. Obžalovaného J. D., ktorého poznal od polovice roka 1999 identifikoval na predložnom fotoalbume ako J. H.. Svedok na hlavnom pojednávaní konanom dňa 29. novembra 2001, keď mu bolo umožnené, aby si prezrel jednotlivých obžalovaných uviedol, že pri cvičnej akcii dňa 20. decembra 1998 sa pri hoteli M. v P. B. zišli obžalovaní M. K., M. Ž., V. P., M. I., J. D. (H.) a K. Ž. (to uvádzal už v prípravnom konaní). Boli tam aj M. K. a Ukrajinci. V tejto zostave, ktorá sa nezmenila sa zišli na akcii aj dňa 19. januára 1999.

Tak ako v bode 1 aj v súvislosti s bodom 3 Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe návrhu obhajcu obžalovaného K. Ž. doplnil dokazovanie na verejnom zasadnutí výsluchom svedka M. B. a prečítal obhajcom predložené listinné dôkazy o údajnej služobnej ceste obžalovaného K. Ž. v inkriminovanom čase a aj týmto spôsobom zistil, že predložený zošit s názvom „Kniha príchodov a odchodov počas pracovnej doby“, ku ktorej mal prístup každý zamestnanec firmy CH., nie je hodnoverným dokladom o prítomnosti obžalovaného 19. januára 1999 v Bratislave. Navyše, keď na liste, ktorý začína dátumom 19. januára 1999 je na prvých dvoch riadkoch, kde sú uvedené odchody z pracoviska, práve táto časť vytrhnutá. Ani ďalšie písomnosti, ako napríklad cestovný rozkaz, ktorý si vypisoval sám obžalovaný a ktorý ako celok overovala a schvaľovala vo všetkých údajoch jedna osoba „T.“ (pričom dátumy na prednej i zadnej strane príkazu sú prepisované), nemohli zmeniť skutkový záver krajského súdu o účasti tohto obžalovaného na spáchaní skutku.

Krajský súd kriticky vyhodnotil výpoveď svedka J. C.. S poukazom na výpovede obžalovaných M. Ž. a M. I. z prípravného konania, v kontexte s obsahom listinných dôkazov o obhliadke predmetných motorových vozidiel (vrátane nájdenej - zabudnutej - vysielačky vo vozidle Audi 100), vyhodnotenia pachových stôp (K., CH.) a všetkých súvisiacich dôkazných prostriedkov, najmä výsledkov domových prehliadok, pri ktorých sa našli doličné veci, sa potom krajský súd logicky vysporiadal s obhajobou všetkých obžalovaných. Na tomto skutkovom základe a na základe svojho vnútorného presvedčenia dospel bez akýchkoľvek pochybností k správne

záveru, že je preukázaná účasť všetkých obžalovaných na spáchaní predmetného trestného skutku.

Obdobná situácia je na základe vykonaného dokazovania – pokiaľ ide o plnenie revíznej povinnosti – aj vo vzťahu k bodu 4 rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na hodnovernú a podrobnú výpoveď utajeného svedka č. 1, ktorý bez akýchkoľvek pochybností usvedčil obžalovaných M. K., K. Ž., J. D. a V. P. (ako aj M. K., ktorý je stíhaný v samo-statnom konaní), zo spáchania tohto skutku. Utajený svedok č. 1, ktorý sa na výsluch v prípravnom dostavil dobrovoľne (obžalovaného M. K. poznal dlhšiu dobu, osobne poznal aj obžalovaných J. D. a nebohého R. K.), ako priamy účastník prepadu peňažného transportu S. S., a. s., pobočka P., na základe vlastných poznatkov a na základe rozhovorov so spoluobžalovanými v rozsahu uvedenom v rozsudku krajského súdu popísal tak prípravnú akciu na tento skutok, ktorá stroskotala, lebo vo vozidle Audi padol výstrel (nechcený), ako aj priamy prepad transportu dňa 29. apríla 1999. Obžalovaný M. K. bol šéfom skupiny a zároveň vodičom prepadového vozidla zn. Audi 100 čiernej metalízy, v ktorom bol aj nebohý R. K.. M. K. zabezpečil zbrane a ďalšie pomôcky použité pri prepade. Svedok ďalej podrobne popísal osádky ďalších vozidiel zn. Fiat Tipo, Peugeot a Renault 19, ktoré sa na prepade zúčastnili. Tento prepadu sa zúčastnilo celkom deväť až desať páchatel'ov (okrem neho) a to M. K., J. D., R. K., K. Ž., M. K., V. P., rusky hovoriaci muž, ďalší asi 35 ročný neidentifikovaný muž (nebol to cudzinec), muž vo veku 25 – 30 rokov z okolia M. Vodiča vozidla Peugeot vo veku 45 – 50 rokov opoznal v prípravnom konaní – jeho meno však nepozná, V. P. a K. Ž. taktiež opoznal v prípravnom konaní pri rekognícii. Svedok zhodne v prípravnom konaní vypovedal o úlohách jednotlivých členov skupiny. Vyvrátil tak v celom rozsahu obhajobu všetkých obžalovaných. Z jeho výpovede vyplýva aj úloha K. Ž., ktorý odviezol dvoch členov prepadového vozidla do P. a K. ku garážam, kde bolo toto vozidlo zaparkované a mal čakať na povel („akcia“) o začatí prepadu, presunúť sa do priestoru železničného priecestia a po čine odviezť posádku prepadového vozidla. V. P. mal za úlohu zabrániť prípadnému prenasledovaniu vozidla Audi 100.

Okrem hodnovernej výpovede utajeného svedka č. 1, krajský súd správne poukázal aj na podpornú súvislosť výpovedí obžalovaných, napr. V. P., či M. Ž., vrátane citovaných listinných dôkazov, ktoré preukázali hodnovernosť výpovede

tohto svedka a vyvrátili obhajobu všetkých obžalovaných, osobitne však, napr. V. P. a K. Ž.

So zreteľom na všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy, ktoré boli krajským súdom vyhodnotené jednotlivo i v ich súhrne, nemohol potom ani odvolací súd prihliadať na skutočnosti, ktoré všetci štyria obžalovaní, vo vzťahu ku skutku uvedenom v bode 4 rozsudku, uvádzali, resp. interpretovali na svoju obhajobu vo svojich odvolaniach.

Pri právnom posúdení konania všetkých obžalovaných krajský súd v čase svojho rozhodovania správne interpretoval ustanovenie § 16 ods. 1 Tr. zák. o pôsobnosti Trestných zákonov. Z dôvodov uvedených v jeho rozsudku je zrejmé, že Trestný zákon v znení novely č. 171/2003 Z. z. účinný od 1. septembra 2003, vzhľadom na účinnosť nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 400/2003 Z. z. od 1. októbra 2003, ktorým sa stanovila výška minimálnej mzdy bol ako celok pre obžalovaných najpriaznivejší. Toto konštatovanie sa týka ako rozpätia trestných sadziieb, tak aj výšky spôsobenej škody v zmysle interpretačného kritéria uvedeného v § 89 ods. 13 Tr. zák., podľa ktorého značnou škodou bola škoda v sume najmenej 608 000 Sk a škodou veľkého rozsahu škoda v sume najmenej 3 040 000 Sk.

Vychádzajúc z tohto základu správne krajský súd právne posúdil konanie obžalovaných v bodoch 1, 3 a 4 rozsudku, ktoré odôvodnil v súlade so skutkovými zisteniami a v súlade s použitým zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto aj v tejto časti v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku krajského súdu, vrátane odôvodnenia použitia kvalifikovaných skutkových podstát trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), písm. c), resp. ods. 3 Tr. zák. pri jednotlivých skutkoch, pokiaľ ide o naplnenie tam uvedených pojmových znakov týkajúcich sa organizovanej skupiny, spáchania trestného činu so zbraňou, ako aj spôsobenia značnej škody, resp. škody veľkého rozsahu (§ 89 ods. 4, ods. 13, ods. 26 Tr. zák.). K tomuto konštatovaniu treba dodať, že na okolnosti, ktoré podmienili použitie uvedených vyšších trestných sadziieb bolo treba prihliadnuť, lebo pre svoju závažnosť podstatne zvýšili stupeň nebezpečnosti trestných činov pre spoločnosť (§ 88 Tr. zák.). Tento záver sa prirodzene vzťahuje aj na právnu kvalifikáciu skutku v bode 3, kde išlo o sčasti dokonaný trestný čin

lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. a sčasti nedokonaný trestný čin lúpeže – v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 Tr. zák., lebo obžalovaní urobili všetko, čo bolo nutné na dokonanie trestného činu, ale pre okolnosti na ich vôli nezávislé, k jeho dokonaniu nedošlo. Išlo teda o ukončený pokus trestného činu, ktorý je z hľadiska spoločenskej nebezpečnosti na rovnakej úrovni ako dokonaný trestný čin. Pri úmyselnom poškodení motorového vozidla S. S., a. s., L. M., ktoré vykonávalo peňažný transport, v rozsahu uvedenom v bode 1 rozsudku, je aj právne posúdenie tohto konania ako trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. v súlade so zákonom. Zavinenie členov organizovanej skupiny, ktorí sa bezprostredne na jeho poškodení nepodielali je dané uzročením s takým následkom v zmysle § 4 písm. b) Tr. zák.

Záver o správnom použití zákona z hľadiska § 16 ods. 1 Tr. zák. však platili aj v čase rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho, ale vzhľadom na plynutie času z iných dôvodov. Predovšetkým treba uviesť, že použitie Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 1. januára 2006 neprichádzalo do úvahy pre výrazne prísnejšie trestné sadzby za trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 3, resp. 4 Tr. zák. – pri značnej škode desať – pätnásť rokov, pri škode veľkého rozsahu pätnásť – dvadsaťpäť rokov alebo doživotie. Z týchto dôvodov bol pre obžalovaných najpriaznivejší Trestný zákon účinný do 1. januára 2006, vzhľadom na posledné nariadenie vlády Slovenskej republiky stanovujúce výšku minimálnej mzdy č. 428/2005 Z. z., účinné od 1. októbra 2005, v zmysle ktorého značnou škodou bola suma najmenej 690 000 Sk a škodou veľkého rozsahu suma 3 450 000 Sk. Napriek zvýšeniu minimálnej mzdy a tým aj hranice trestnej zodpovednosti, najmä pri kvalifikovaných podstatách trestných činov proti majetku, na postavení obžalovaných sa nič nezmenilo, lebo výška spôsobenej škody, ktorú v jednotlivých skutkoch spôsobili niekoľkonásobne presahuje stanovené sumy. Vzhľadom na toto materiálne zistenie nepovažoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za nutné formálne meniť výrokovú časť rozsudku krajského súdu, lebo zmena by sa týkala iba uvedenia dátumu účinnosti Trestného zákona, ktorý bol použitý, keďže stále ide o Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov a posledná zmena výšky minimálnej mzdy v zmysle násobkov stanovených v ustanovení § 89 ods. 13 Tr. zák. nemala žiadny význam nielen pre použitú právnu

kvalifikáciu, ale ani pre hodnotenie prípadne nižšej intenzity, akou boli znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu naplnené, pri ukladaní trestu.

Krajský súd uložil jednotlivým obžalovaným zákonné tresty, keď prihliadol na všetky zákonné kritériá uvedené v § 3 ods. 4, § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1, resp. ods. 2 písm. b) Tr. zák., t.j., že u jednotlivých obžalovaných, ako členov organizovanej skupiny diferencoval význam a povahu ich účasti na trestnej činnosti. U obžalovaného M. K. preto správne vyhodnotil jeho vedúcu úlohu v organizovanej skupine, ktorá sa týkala všetkých troch trestných skutkov. Hoci sa na jeho odsúdenia Okresným súdom v Michaloviciach vo veciach sp. zn. 4 T 416/93 pre trestný čin podielníctva podľa § 251 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a sp. zn. 2 T 78/99 pre pomoc k trestnému činu sprenevery so značnou škodou podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 248 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. účinného v čase spáchania činu, vzťahuje fikcia neodsúdenia, bolo treba pri hodnotení jeho osoby skutočnosť, že má sklon k páchaniu majetkových trestných činov, vyhodnotiť v jeho neprospech.

Zákonná fikcia neodsúdenia sa vzťahuje aj na predchádzajúce odsúdenia obžalovaných K. Ž., V. P. a J. D. z rokov 1996 a 1998 pričom nešlo o majetkovú trestnú činnosť (obžalovaný D. bol však odsúdený za trestný čin skrátania dane).

So zreteľom na všetky ďalšie listinné dôkazy a skutočnosti charakterizujúce osoby obžalovaných, vrátane psychiatrického znaleckého posudku u obžalovaného K. Ž., uložil potom krajský súd v rámci trestnej sadzby ustanovenia § 234 ods. 2 Tr. zák. (päť – dvanásť rokov), resp. § 234 ods. 3 Tr. zák. (desať – pätnásť rokov) jednotlivým obžalovaným za použitia zásad § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnné tresty (okrem obžalovaného I., ktorý spáchal iba jeden trestný čin) diferencovane tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti jeho rozsudku. Aj zaradenie všetkých obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody so zreteľom na zásady uvedené v § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák., resp. u obžalovaného I. a M. na zmierňovacie použitie § 39a ods. 3 Tr. zák. je v súlade so zisteným skutkovým stavom a zákonom.

Sčasti odlišná situácia pri ukladaní trestu bola u obžalovaného J. F. Krajský súd v zásade správne použil pri ukladaní trestu tomuto obžalovanému ustanovenie § 40 ods. 3 Tr. zák., ale nesprávne použil ustanovenie § 35 ods. 1 Tr. zák. o úhrnnom treste, lebo obžalovaný F. sa zúčastnil len na spáchaní trestného činu v bode 1

rozsudku. Ako však ďalej zistil Najvyšší súd Slovenskej republiky z utajených príloh k trestnému spisu, obžalovaný J. F. bol ako vedomý spolupracovník skutočne SIS úkolovaný, aby vnikol do skupiny obžalovaného M. K., pričom včas poskytol veľmi cenné informácie. Hoci sa zúčastňoval aj cvičných akcií, jeho účasť na spáchaní trestného činu v bode 1 nebola rozhodujúca. Po novom zhodnotení obsahu vyššie uvedených príloh dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby z dôvodov použitia ustanovenia § 40 ods. 3 Tr. zák. u tohto obžalovaného musí byť výraznejšie. Preto mu na základe § 234 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, uložil trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnástich) mesiacov a na výkon tohto trestu ho zaradil – zhodne ako krajský súd – za použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Krajský súd v súlade so skutkovými zisteniami a preukázaným zavinením obžalovaných uvedených v bode 1 rozsudku, správne podľa § 228 ods. 1 Tr. por. zaviazal, aby nahradili škodu Univerzálnej bankovej poisťovni, a. s., Bratislava, Slovenskej poisťovni, a. s., B. a S. S., a. s., B., v sumách uvedených v prvom výroku o náhrade škody. Podľa rovnakého ustanovenia taktiež správne zaviazal obžalovaných uvedených v bode 3 rozsudku krajského súdu nahradiť aj škodu spôsobenú I. Š. a Slovenskej pošte v B. B. v sumách uvedených v druhom výroku o náhrade škody.

Obžalovaných uvedených v bode 4 rozsudku krajského súdu taktiež podľa § 228 ods. 1 Tr. por. správne zaviazal nahradiť škodu S. S., a. s., B., odštepny závod S. S., a. s., Mestská pobočka v P. a S.P., a. s., B., pobočka v P., v sumách uvedených v treťom výroku o náhrade škody.

Vo vzťahu k všetkým trom výrokom o náhrade škody (a vo vzťahu k tam uvedeným poškodeným stranám) treba pre úplnosť uviesť, že táto povinnosť je spoločná, teda solidárna. Podľa § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne. To znamená, že poškodený môže požadovať náhradu škody od ktoréhokoľvek škodcu (§ 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Vzhľadom na výsledky dokazovania je aj odkázanie poškodeného J. U. H. v celom rozsahu s nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných (§ 229 ods. 1 Tr. por.) a Univerzálnej bankovej poisťovne, a. s., Bratislava, so zvyškom nároku (§ 229 ods. 2 Tr. por.) na toto konanie, správne.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolania obžalovaných M. K., M. Ž., K. Ž., M. I., J. D. a V. P. nebolo dôvodné, a preto ich musel Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 256 Tr. por. zamietnuť.

Odvolanie obžalovaného J. F. bolo dôvodné iba v časti týkajúcej sa výroku o treste. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto vo vzťahu k nemu rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. októbra 2006

JUDr. Harald S t i f f e l, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: